

PRŮVODCE OSAMĚLÉ DUŠE PO KRAJINÁCH KANSRE

Jak je to v Guambii se smrtí? Jak putuje duch zesnulého Misaka? Kam odchází, a jaké velkolepé a jedinečné podívané uzří na své poslední pouti? To vše zjistíte v našem transcendentním cestovním průvodci pro duše nebožtíků! Ovšem ještě předtím, než se rozhodnete, kde se nalodit na Vaší poslední cestě, doporučili bychom přečíst si každého průvodce po podsvětí ve všech lidských podáních (jež máme nyní všechny na skladě!), abyste si mohli vybrat právě ten, který uspokojí Vaší zvědavost, touhu po dobrodružství i duchovní potřeby, a bude v rámci rozpočtu Vaší duše.

Vydejme se tedy na cestu do misakského světa na druhé straně! Pojdme probádat nejdůležitější body stejně tak jako skryté skvosty skutečné temnoty Podsvětí. A my Vám garantujeme, že tato jízda nebude nudná! Vítejte v Kansre!

Tak tedy, když se již Vaše tělo ohýbá pod těžkým břemenem příliš mnoha prožitých dnů, a proudy jeho energie pulzují již velmi pomalu, a míza života je už příliš řídká, znečištěná mnoha dávnými smutky a zpráchnivělým soužením (přesně jako kmen starého, napůl shnilého stromu), Vaše duše má již velmi napilno s přípravou na cestu na onen svět. V tuto chvíli o tom ještě ani nemusíte vědět, ale Vaše duše již zpívá nápěvy smrti, a proklouzne, čas od času, do zemí hlubokého snění, které jsou již tak blizoučko Říši mrtvých (a to je právě ten důvod, proč je vždy tak důležité věnovat mimořádnou pozornost snům stařešinů domácnosti, což Misakové činí jako první věc zrána, když si navzájem vypráví své sny, když vysedávají kolem hlavního ohniště v kuchyni). Tak tedy, v této chvíli je Vaše duše kluzká a neklidná, její tkáň je plná slz a děr, tak jako staré pončo. A Vy cítíte, jak Vaše životní síla těmi otvory uniká, a dokonce i posadit se je již těžký úkol, tedy dobrá... rodina pošle pro šamana, a on přichází, vida, je to Váš přítel Juan Esteban! Jak dlouho jste se již neviděli! A on Vás zdraví, a dává Vám k vypití lék z bylin, a vydechuje kouř

z celé krabičky cigaret, směrem k Vaší posteli, ovšem nic z toho Vám již nepomáhá. Přišel Váš čas. Nekňouřte, tak to chodí pro všechny živoucí bytosti!

Nyní se musíme zmínit, že Vaše duše je vlastně ve skutečnosti dvojí. První je Vaše ego, *Yon Musik* čili Měsíční duše, která je více duchem, a ve většině případů v tomto stádiu umírání se budete pravděpodobně ztotožňovat právě s touto. Koneckonců, jste to skutečně Vy: snůška Vašich vzpomínek, radostí i starostí, dobrých i špatných skutků, Vašich myšlenek. Druhou je *Posr Musik*, Sluneční duše, která představuje onu špetku nekonečné, nezničitelné, čisté energie přírody, což je ostatně Vaše pravé já (i když je možné, že jste na to zapomněli, zcela ponořeni do vášnivých tanců každodenního života). Že to již začíná být trošičku matoucí? Kdepak, vůbec ne... až dosud jste stále toliko Měsíční duší, duchem, bloudivou duší, a Vaše mysl cestuje tímto, dalo by se říci, nízkonákladovým spirituálním prostředkem, který bychom přirovnali, když už jsme jednou v Guambii, ke staré, rozvrzané *chivě*, pomalované posmrtnými úšklebky strachů a hrůz v ponurých barvách.

A tak zatímco Vaše tělo pomalu uzavírá všechny své smysly a okruhy, Vaše duše se naopak stává probuzenější a roztěkanější. Cítí se ostražitá i vyrovnaná, jako se již necítila po dlouhý, předlouhý čas, pak se ovšem vkrade strach z neznámého a naplní ji nevýslovným děsem. A je to oprávněný strach!

Nejdříve přiletí orel, jeho skřeky se odráží mezi ospalými pahorky a houpavými lesíky eukalyptů, a mrazí každou živoucí bytost až do morku kostí. Je to *Yemwasro*, a svolává další záhrobní stvoření k nové, neodolatelně lákavé smrti. A opravdu, netrvá dlouho, a připojí se *Kuawara*. *Kuawara* je velmi mocné zjevení, které připomíná obřího, hustě chlupatého psa, a přichází od nejtmavších stínů podsvětí, a štěká a vrčí. Jeho zevnějšek je jednoduše děsivý - jeho hrozivě vypadající tesáky

svítí jak dva srpky měsíce v pekle. Posléze přichází třetí bytost, sova, neslyšně plachtící vzduchem, elegantní i hrůzu nahánějící stín, a když se posadí na střechu Vašeho domu a započne své strašidelné houkání, už i Vaší ubohé duši došlo, že tohle je konec všem nadějím. Chtěla by uprchnout, ovšem kudy, když všechny ty čertovské bestie číhají venku? Co dělat? Vaše tělo je již ztuhlé a nehybné... smrt se rychle šíří každou, i tou nejmenší částičkou těla, jistě a soustavně, stejně tak jako obří přílivová vlna pohlcuje další a další ze zrníček plážového písku. Přestože tělo chladne a stává se nepohodlným, jako starý, páchnoucí, provlhlý šat lepící se na Vaší kůži, duch se stále nemůže odhodlat jej opustit - strach z neznámého je silnější než pohodlí.

Čtvrtou bytostí, jež za Vámi v tomto okamžiku přichází z hlubin podsvětí, je *Kuanmusik*. Tento přízrak na sebe bere člověčí podobu, a když se podíváte z blízka a důkladně, uvidíte, že ona osoba dokonce vypadá jako někdo z Vaší rodiny, či jako některý z Vašich přátel, který se vydal do Kansre již nějaký čas předtím. Jenže ona či on vypadají trochu nezvykle, nejsou úplně sami sebou, snad i řeknete: trochu pomatení, jakmile si všimnete v jejich očích zvláště řeřavých jiskřiček šílenství, ale *kdo ví, co s námi smrt udělá, uvidíme, jak budu za nějaký čas vypadat i já...* pomyslíte si soucitně, a cítíte se spokojení, že jste konečně potkali známou tvář... natáhnete ruku a opustíte Vaše tělo... jenže aby Vašich strastí nebylo málo, zjistíte, že jste se právě stali obětí velmi ošklivého úskoku. (A nerozčilujte se, tak to chodí již od pradávných věků, a není to Vaše chyba či známka naivity, to Vám zaručujeme... každý si tím musí projít.)

Dobře tedy, abychom to zkrátili... tento záludný duch, stále ještě posměšně s tváří Vašich milovaných, zasyčí na tři šelmy, ďábelské bestie - orla, psa a sovu - a ony poskočí vpřed, a začnou na Vás hon. A Vy běžíte a běžíte (a jak lehce a svěže se náhle cítíte!), prcháte dál a dál od spícího domu i těla,

které stále více chladne každým okamžikem.. dál a dál, výš a výš, až tam nahoru, celou cestu až do *páramos*.. a ty kruté stvůry Vás stále věrně pronásledují, takřka cítíte za patami jejich horký, krvelačný dech... a když doběhnete celou tu cestu až na nejvyšší vrchol hory... je zde útes, či obří skalistý svah... ach ne, odsud už není kam jít... jste polapeni, a ta pekelná zvěř na Vás skočí, všechna najednou, koušou a klovou do Vašeho ubohého vetchého vyčerpaného těla (dobře, abychom byli přesní, je to pouze zdání tělesné podoby Vaší duše, jíž se stále ještě držíte). Bolí to, a jak! Jistě, že to bolí, protože stále ještě věříte, že Vaše tělo i bolest jsou skutečné, přestože jste to pouze Vy, kdo způsobuje bolest. Jsou to zlé skutky i myšlenky, jimiž jste se provinili, když jste byli ještě naživu. A tak se zvířecí duchové zakusují do Vašeho těla, vyklovávají z něj cáry, až zhltnou i poslední, nejposlednější kousek z Vás, dokud nic nezůstane.

A nyní Vám dopřejeme menší odpočinek. Musíme přiznat, že je to trochu skličující, obzvláště pro dušičky s choulostivější náturou, a tak Vám povíme, co se mezitím odehrává ve Vašem domě. Teď již Vaši příbuzní vědí, že jste zemřeli. Ovšem Misakové ví, že lidská bytost vlastně nemůže zaniknout (na rozdíl třeba od ohně, který může vyhasnout), ale že on či ona pouze odchází do *Kansre*, které je nedaleko a rozprostírá se na posvátných místech v *páramos* (i když některé nové teorie se domnívají, že je *Kansre* ve skutečnosti ve vesmíru, a obíhá okolo slunce jako ostatní planety, na ještě vzdálenější oběžné dráze, než je třeba *Pluto*. Ovšem to je, jak sami jistě uznáte, jen novodobá pitomina, a všichni šamani i náčelníci podporují tvrzení, že je *Kansre* v tom samém světě, jako je ten náš, jen v jiném čase.) Proto Vaše rodina ví, že jste stále s nimi, jen spíte, odpočíváte, čekáte na novou životní spirálu, po níž se časem vydáte, ale buď jak buď, Váš dům je plný hlasitého truchlení a žalu. Právě přichází šaman a také všichni Vaši příbuzní... a vymění Váš misakský oděv za šat

západního stylu (jelikož ten v pekle nehoří, čistě pro případ) ...a skládají, venku, před domem, na hromadu veškerý Váš osobní majetek. Také přinesli svíce a mocné byliny, a umístili je kolem Vašeho těla. To vše se odehrává, zatímco Vy stále ještě čelíte, holými kostmi, záhrobním bestiím (Vy, kostlivec zkamenělých názorů). Dokonce, kdysi dávno, lidé vyčkávali s pohřbem, až když se na těle, na pokožce zesnulého, objevily podlitiny, způsobené surovými přízraky z Kansre. Až pak si byl každý opravdu jist, že ona osoba je opravdu mrtvá. Nicméně dnes se pohřeb koná co možná nejdříve.

A když je i ten nejposlednější drobeček Vašeho těla, k němuž jste kdysi tolik lnuli, pozřen třemi zvířecími démony, dosáhli jste posledního stupně posmrtné proměny, a nyní jste beztvarou duchovní bytostí. Ale i tak budete asi mít neodolatelné nutkání jít nazpět, do Vašeho domu, uvidět příbuzné i přátele. Hnání samotou a smutkem budete si chtít odpočinout ve své vlastní posteli, naslouchat domáckým řečem Vašich nejbližších, šeptat jim Vaše rady a hrát si s vnoučaty, přesně tak, jak jste dělávali, když jste byli ještě naživu. A když už jste zde, další myšlenky následují, jako například: *To bych sám rád věděl, kde je ten měšec s penězi... ten, co jsem schovával za postelí, s několika pesos na aquarediente během úterního trhu? Doufám, že je pořád na svém místě!* A najdete jej, a obtočíte okolo té maličkosti svou energii... to je ta poslední hmotná věc, o níž můžete tvrdit, že je Vaše, a umožňuje Vám zůstat v místnosti.

Jenže tomu, co se stane potom, se dá jen stěží věřit. Náhle vstupuje do domu šaman, a je to opět Juan Esteban. Jistěže máte radost, že jej opět vidíte, jelikož víte, že šamani dokážou rozmlouvat s duchy, a vskutku by byl rozhovor s trochou lidské pozornosti možný... ovšem běda! Don Juan Esteban dokonce ani neodpoví na Vaše pozdravy, místo toho si překontroluje svou *jigru* (malý tkaný vak s magickými bylinami a zásobami) a započne očistu domu. K Vašemu naprostému zděšení

si uvědomíte, že očista má domu zbavit... Vás! Váženého dědečka! Absurdní! Když se Vás snaží vystrnadit, zpočátku neuspěje, jelikož je tu stále ještě onen váček, který Vám patří a dovoluje zůstat nablízku, brzy to ovšem prokoukne (kouř, který vydechuje, pátrá po místnosti, dokud věc nenajde) a přikáže členům Vaší rodiny, aby jej vzali před dům a zničili (jen měšec, peníze si ponechají). A tak se procházíte okolo domu, a Vaše energie slábne, pozvolna mizí, jak dým z pohaslého plamene... a zatímco Vy stále ještě váháte, Juan Esteban bere metlu ze žahavých kopřiv a začíná Vás mlátit a vyhánět a pronásleduje Vás, dokud nejste daleko od domu. Po této zkušenosti jste tak nějak povolněji nadobro odejít. Tato část z Vás tu již není více žádaná, již není co jiného dělat, než se ztratit.

Ovšem nezoufejte! Už jste zapomněli? Je tu ještě jedna duchovní část Vás. Ta „sluneční“, nekonečná a neměnná, život dávající podstata Vás... nás všech! Obrátme tedy naši pozornost k Posrmusik, jejíž cesty jsou daleko radostnější a pohodlnější. Za prvé, Váš „denní duch“ navždy zůstane ve své zemi, a stane se samotnými částicemi, z nichž je všechno stvořeno. Jakmile Vaše otravné ego zanikne, přirozeně přesunete svou všímavost k Posrmusik. Možná se zeptáte: Proč to trvalo tak dlouho? Inu, jen se nekárejte, vše chce svůj čas... Ovšem když už se to stalo... přímo před Vašimi zraky se Vám zjeví zlatavá stezka, vedoucí do azurových hlubin nebe. Je to zlaté vlákno, jehož se Vaše duše přichytí jak pavouček své síti, a vytahuje Vás výš a výše, do náručí Velkého ducha, z něhož bylo na počátku vše stvořeno. A Vaše podstata se rozpustí ve vodě, vzduchu i v půdě, a stane se součástí všeho na zemi; stane se dechem živoucích bytostí, bude jim dávat radosti života. Tak Adiós!

Ne tak docela. Každý rok Vás rodina bude volat nazpět, a připraví pro Vás a další zesnulé rodinné příslušníky hostinu - jídlo, které jste mívali rádi, a dokonce možná i trochu

aquardiente, na nějž jste si šetřili své poslední peníze. Na celý den Vám bude dovoleno sedět s ostatními u hlavního ohniště a naslouchat jejich příběhům. Budou Vás líčit, jak přicházíte v slzách, truchlící pro svůj ztracený domov (i když tomu třeba tak nebude), a spojí si první kapky nadcházejícího deštného období s Vaším plodným pláčem. Tak budete zalévat jejich políčka, a pomáhat úrodě růst... a nakonec se stanete jejich pokrmem a znovu a znovu se stanete součástí hmotného koloběhu života.

A nyní, kdy se již blížíme ke konci Vaší cesty, uvědomili jsme si, že jsme ještě vůbec nezmnili Trina, bytost, která je povolána na místo smrti několik dní poté, co duch odešel do Kansre. Ovšem - na rovinu a jen mezi námi - není to Trino, kdo by byl Vaším problémem, je to Vaše rodina, jíž se musíte vyhnout, ať se děje cokoliv. Tento přízrak přichází za noci, přilákán silným rituálním poskvrněním *el papo*, které způsobila Vaše smrt. Trino připomíná gigantickou tmavohnědou můru obřích vyhnulých očních jamek. Pach smrti jej vábí jako temný a zkažený květ, ze kterého chce sát nektar rozkladu, obav i beznaděje. Byla by to hrozná pohroma, kdyby kdokoliv z rodiny uviděl tuto bytost během jejího pobytu. V takovém případě by taková osoba i celý dům zůstali znečištěni navždy, a ani ti nejlepší z šamanů by již nemohli pomoci, a celá rodina by se musela narychlo vystěhovat. Místo, kde zahlédli Trina, již neslouží ke zdravému životu. Proto se doporučuje nechat očistit Váš dům poté, co někdo zemře, několikrát, a první obřady by se měly konat co nejdříve, aby byl zmenšen zápach znečištění, který tak přitahuje Trina, a ten by začal pít po svůdnější smrti, na níž by spočinula jeho křídla.

Poletme společně s temnou můrou smrti, najít novou duši, která si žádá našich poučení! Jak se to vše zdá k smíchu, když už jste si tím vším jednou prošli!